

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 3...../3/2015**

ÎN C H E I E R E
Sedința publică de la 21 noiembrie 2017
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: X
JUDECĂTOR: X
JUDECĂTOR: X
GREFIER: X

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de **recurentul – reclamant X** împotriva sentinței civile nr. 7.../08.02.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3.../3/2015**, în contradictoriu cu **intimatul-pârât Y**, având ca obiect „**litigiu privind funcționarii publici (Legea Nr.188/1999)**”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la ordine, nu au răspuns părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că procedura de citare este legal îndeplinită, la data de 17.11.2017 și la data de 20.11.2017, prin compartimentul Registratură, recurentul-reclamant a depus concluzii scrise, după care:

Curtea, pentru a da posibilitatea părților să se prezinte, lasă cauza spre strigare la sfârșitul ședinței de judecată.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la a doua strigare, a răspuns intimatul-pârât, prin consilier juridic Z, cu împuternicire la dosar (fila 25), lipsind recurentul-reclamant.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că procedura de citare este legal îndeplinită, după care:

Intimatul-pârât, prin consilier juridic, depune practică judiciară în sensul respingerii recursului și în sensul respingerii cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Curtea pune în discuție cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de către recurentul-reclamant și fondul recursului.

Intimatul-pârât, prin consilier juridic, consideră că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primul rând pentru că nu există o practică neunitară așa cum susține reclamantul. Acesta se bazează pe două decizii care sunt pronunțate în anul 2011 și se referă la militari care au finalizat misiunile înainte de anul 2011, astfel că la acel moment era vorba de un alt cadrul legislativ. A depune practică judiciară destul de voluminoasă din care reiese că soluțiile instanțelor sunt unitare în sensul respingerii acțiunilor ca neîntemeiate. Pe de altă parte, în interpretarea art. 519 Cpc se poate solicita instanței supreme să dea o rezolvare de principiu în chestiuni de drept cu care a fost sesizată în sensul de a interpreta o normă legală care este îndoielnică, lacunară sau neclară. În cauza dedusă judecării nu este vorba de așa ceva, este vorba despre aplicabilitatea unei norme juridice sau a alteia. Astfel, solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De altfel s-a mai făcut această solicitare în dosarul nr. 2.../3/2016 înregistrat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VII-a, solicitare care a fost respinsă. Cu privire la recurs, solicită respingerea acestuia ca

nefondat și apreciază că în mod corect și legal instanța de fond a respins pretențiile recurentului – reclamant în ceea ce privește aplicarea coeficientului prevăzut de dispozițiile Legii nr. 495, câtă vreme HG nr. 837/1995 este un act juridic legal aflat în vigoare și la momentul actual și care se aplică militarilor ce pleacă în misiuni externe. Este un act juridic care a suferit de-a lungul timpului mai multe modificări, iar acestea tocmai ce susțin că se află în vigoare la acest moment și nu abrogarea acestuia, așa cum susține partea adversă.

Curtea rămâne în pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de către recurentul-reclamant și pe fondul recursului.

CURTEA,

Curtea, pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, urmează să amâne pronunțarea pentru data de 5.12.2017.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

Amână pronunțarea pentru data de 5.12.2017.
Pronunțată în ședință publică, azi, 21.11.2017.

Președinte

X

Judecător

X

Judecător

X

Grefier

X

Dosar nr. 3...../3/2015**

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 5 decembrie 2017

CURTEA,

În aceeași constituire și având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 12.12.2017.
Pronunțată în ședință publică, azi, 5.12.2017.

Președinte
X

Judecător
X

Judecător
X

Grefier
X

Dosar nr. 3..../3/2015**

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 12 decembrie 2017

CURTEA,

În aceeași constituire și având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 19.12.2017.
Pronunțată în ședință publică, azi, 12.12.2017.

Președinte
X

Judecător
X

Judecător
X

Grefier
X

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 3.../3/2015**

ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 19 decembrie 2017
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: X
JUDECĂTOR: X
JUDECĂTOR: X
GREFIER: X

Pe rol se află pronunțarea cu privire la cererea de recurs formulată de recurentul – reclamant X împotriva sentinței civile nr. 7../08.02.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3.../3/2015**, în contradictoriu cu intimatul-pârât Y, având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici (Legea Nr.188/1999)”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 NOIEMBRIE 2017, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când Curtea, în aceeași componere, inițial pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise și apoi având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv pentru data de 5.12.2017, 12.12.2017 și apoi pentru data de 19.12.2017, când, în aceeași componere, a hotărât următoarele:

CURTEA,

Asupra cauzei civile de față, constată că prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, cu nr. 3.....3/3/2015** Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 24.08.2015, sub nr. 3...../3/2015, reclamantul X, a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Y: obligarea pârâtului Y la plata diferenței de drepturi salariale (salariul lunar în valută) pentru perioada 22.10.2011-15.07.2015, reprezentând diferența dintre drepturile cuvenite, calculate corect în funcție de coeficientul de ierarhizare 4,20 prevăzut în Anexa V Capitolul V "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate" la Legea cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, coroborat cu prevederile Anexei nr. 5 (nepublicată) la Hotărârea Guvernului nr. 172/2003 privind adaptări instituționale în perspectiva aderării României la NATO și HG nr. 22/2004 privind trimiterea în misiune permanentă în străinătate a personalului din Y (ca urmare a echivalării funcției militare prevăzute cu grad de locotenent colonel cu funcția civilă "Consilier Diplomatic clasa a II-a ") și drepturile salariale primite efectiv, drepturi care au fost calculate în funcție de coeficientul de ierarhizare 2,80 prevăzut în Anexa 2 "nomenclatorul funcțiilor și coeficienții de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate" la Hotărârea

Guvernului nr. 837/1995,, această diferență de drepturi bănești urmând să fie achitată în valută, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței până la data plății efective; obligarea pârâtului Y la plata diferenței de drepturi în valută reprezentând diferența dintre indemnizație lunară în valută pentru soția Z (CNP .....), aflată în întreținere în străinătate, cuvenită pentru perioada 22.10.2011-15.07.2015, calculată corect conf. Anexei V, Cap. IV, punctul B, art. 4, lit. d din Legea 284/2010, (indemnizație în cuantum de 25% din salariul lunar în valută al soțului aflat în misiune permanentă în străinătate, calculat corect prin aplicarea coeficientului de ierarhizare 4,20 prevăzut în Anexa V Capitolul V "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate" la Legea cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 284/2010) și drepturile efectiv încasate, pârâtul Y stabilind o indemnizație de 25% din salariul lunar calculat eronat, în funcție de coeficientul de ierarhizare 2,80 prevăzut în Anexa 2 "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienții de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate" la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești urmând să fie achitată în valută, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței până la data plății efective; obligarea pârâtului Y la plata diferenței de drepturi bănești în valută aferente indemnizației de reprezentare în valută (primei de instalare), diferență ce rezultă din calculul corect al salariului în valută conform prevederilor Anexei V, Capitolul IV „Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate" la Legea cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 284/2010, în funcție de coeficientul de ierarhizare 4,20 prevăzut în Anexa V Capitolul V „Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate" la Legea cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 284/2010 și suma efectiv încasată, calculată în funcție de coeficientul de ierarhizare 2,80, prevăzut în Anexa 2 "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienții de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate" la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești urmând să fie achitată în valută, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței până la data plății efective; obligarea pârâtului Y la plata diferenței de drepturi bănești în lei (indemnizație lunară pe familie, pentru acoperirea cheltuielilor de întreținere a locuinței deținute în proprietate în țară) neacordate în mod nelegal, în perioada 22.10.2011-15.07.2015, respectiv diferența dintre drepturile cuvenite conform prevederilor Anexei V, Capitolul IV art. 6 alin. 1 lit. c la Legea nr. 284/2010 și drepturile primite efectiv, stabilite conform prevederilor art. 6 alin. 1 lit. c din HG nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești, calculate în lei urmând să fie actualizată cu indicele de inflație de la data scadenței până la data plății efective; obligarea pârâtului Y la plata indemnizației de 25% din salariul în valută pentru exercitarea atribuțiilor suplimentare postului internațional încadrat, respectiv pentru exercitarea atribuțiilor de certificare a tuturor documentelor pentru „bun de plată", conform OMFP nr. 1792/2002, pentru perioada 22.10.2011-15.07.2015, indemnizație neacordată, în mod nelegal, temeiul legal al acordării acestei indemnizații fiind art. 142 din Ordinul Ministrului Apărării nr. M172/2007 (nepublicat) și Anexa V, Capitolul IV, art. 5 alin. 3 la Legea nr. 284/2010, legea privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice; obligarea pârâtului Y la plata cheltuielilor de judecată generate de prezentul litigiu.

Prin sentința civilă nr. 7.../08.02.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3...../3/2015**, a fost admisă în parte excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru intervalul 22.10.2011–21.08.2012, respinsă cererea pentru acest interval ca prescrisă și respinsă în rest cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, invocând încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material (art.488, pct.8 C.pr.civ.) și apreciind în esență că instanța fondului a aplicat greșit dispozițiile HG nr.837/1995, Anexa 2, interpretând greșit faptul ca acest act normativ ar fi fost în vigoare, la data plecării sale în misiune (22.10.2011), în integralitatea sa, inclusiv Anexa 2 intitulată "NOMENCLATORUL funcțiilor și coeficienții de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate", acești coeficienți fiind abrogați prin Legea nr.495/2004, modificată prin Legea nr.334/2007, Anexa 4, aplicabilă recurentului.

La data de 18.07.2014, intimatul Y a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca fiind nefundat și menținerea ca fiind legală și temeinică a sentinței pronunțate de instanța de fond, arătând, dimpotrivă, că HG nr.837/1995 era în vigoare la momentul încadrării în funcție de către reclamant și că sfera de aplicare a acestui act normativ nu se suprapune cu cea a Legii nr.495/2004, sens în care nu poate opera abrogarea indirectă.

Mai susține intimatul că dispozițiile Legii nr.495/2004, modificată prin Legea nr.334/2007, Anexa 4, coroborate cu prevederile Anexei VII, Secțiunea 9, art.80 și 81 din Legea nr.284/2010, se aplică numai personalului din administrația centrală a MAE, misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și institutelor culturale românești din străinătate, nu și comandamentelor NATO, care nu au statut de misiuni diplomatice, structura unde a fost încadrat reclamantul fiind o structură strict militară, potrivit art.2 alin.1 din Legea nr.269/2003, personalul militar trimis în misiune permanentă în străinătate de către Y nu se încadrează în categoria personalului diplomatic și consular al României.

La data de 21.11.2017, recurentul-reclamant a solicitat, în temeiul art.519 și următoarele din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și suspendarea soluționării recursului până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Recurentul a susținut că, în speță, sunt incidente dips.art.519 C.pr.civ., având în vedere faptul ca sunt mai multe chestiuni de drept, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei , chestiuni noi și asupra cărora Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu fac obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

Astfel, din perspectiva faptului ca baza legala aplicabila cuantumului drepturilor bănești solicitate a fost stabilită de către parat prin raportare la actele normative în vigoare la nivelul lunii decembrie 2009, dată la care erau în vigoare dispozițiile Legii 495/2004, în speță Anexa 4 (astfel cum aceasta fusese modificata prin Legea 334/2007), recurentul a solicitat înaintarea, spre analiza ICCJ a următoarelor chestiuni de drept:

1. Dacă la data de 22.10.2011 erau în vigoare dispozițiile Anexei nr. V **FAMILIA OCUPAȚIONALĂ DE FUNCȚII BUGETARE "DIPLOMAȚIE"** (CAPITOLUL IV "Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate" și CAPITOLUL V "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate") din Legea 284/2010;
2. Dacă din interpretarea textului art. 67 al.4 din Legea nr.495/2004 (modificat prin Legea 334/2007) rezulta ca Anexa 2 la HG nr.837/1995 conține dispoziții incompatibile/contrare Anexei 4 la Legea 494/2004;
3. În situația în care s-ar aprecia ca prin art.67 al.4 din Legea 495/2004 nu s-a abrogat Anexa 2 la HG nr. 837/1995, sa statueze de către ICCJ daca Anexa 2 la HG nr.837/1995 a fost abrogata prin Legea nr. 330/2009 , respectiv prin Legea nr.284/2010.

4. Dacă după intrarea în vigoare a Legii nr. 334/2007 de modificare a Anexei 4 la Legea nr.495/2004 (în vigoare la luna decembrie 2009 și care conține coeficienți identici cu cei prevăzuți ulterior de Legea nr.330/2009 și Legea nr. 284/2010, de interes, în prezenta speță), respectiv și după intrarea în vigoare a Legii nr.284/2010, dispozițiile art.3 din HG 22/2004 coroborate cu dispozițiile Anexei 5 la HG nr.172/2003, cu modificările ulterioare (HG nr. 515/2006), au reglementat/reglementează expres, aplicarea dispozițiilor Anexei 2 la HG nr.837/1995.

În plus, față de cele susținute în cererea de recurs, recurentul a mai invocat și faptul că, începând cu data de 01.06.2017, intimatul –parat Y a dispus aplicarea coeficienților de ierarhizare prevăzuți în noua lege de salarizare (Legea nr.153/2017), respectând principiile enunțate încă de la intrarea în vigoare a Legii 495/2004 modificată prin Legea nr. 334/2007 și apoi abrogată prin Legea salarizării unitare nr.330/2009 și apoi prin Legea nr.284/2010. Din aceasta perspectiva sentința pronunțată de instanța de fond recurată este cu atât mai greșită, confirmându-se astfel discriminarea, în materie salarială, la care au fost supuși o mare parte din militarii trimiși în misiuni permanente în cadrul structurilor NATO, în speță și recurentul reclamant, discriminare perpetuată până la 01.07.2017.

Intimatul-pârât apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primul rând, pentru că nu există o practică neunitară așa cum susține reclamantul, acesta invocând două decizii care sunt pronunțate în anul 2011 și se referă la militari care au finalizat misiunile înainte de anul 2011, astfel că la acel moment era vorba de un alt cadrul legislativ, depunând practică judiciară din care reiese că soluțiile instanțelor sunt unitare în sensul respingerii acțiunilor ca neîntemeiate.

Pe de altă parte, intimatul arată că, în interpretarea art. 519 C.pr.civ se poate solicita instanței supreme să dea o rezolvare de principiu în chestiuni de drept cu care a fost sesizată în sensul de a interpreta o normă legală care este îndoielnică, lacunară sau neclară. În cauza dedusă judecății nu este vorba de așa ceva, este vorba despre aplicabilitatea unei norme juridice sau a alteia.

Prin urmare, intimatul-pârât solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, solicitare care a mai fost respinsă, de altfel, în dosarul nr. 27267/3/2016 înregistrat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VII-a.

În ceea ce privește opinia asupra chestiunilor de drept, intimatul-pârâta a reluat susținerile din întâmpinare, arătând că în mod corect și legal instanța de fond a respins pretențiile recurentului – reclamant în ceea ce privește aplicarea coeficientului prevăzut de dispozițiile Legii nr. 495/2004, câtă vreme HG nr. 837/1995 este un act juridic legal aflat în vigoare și la momentul actual și care se aplică militarilor ce pleacă în misiuni externe, care a suferit de-a lungul timpului mai multe modificări.

Analizând condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept invocate, Curtea constată că potrivit dispozițiilor art.519 C.pr.civ., dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În speță, chestiunea de drept în discuție, privește aplicabilitatea în cazul personalului Y trimis în misiuni NATO a coeficienților de ierarhizare prevăzuți de Legea nr.494/2004,

modificată prin Legea nr.334/2007 și nu a coeficienților de ierarhizare din Anexa 2 la HG nr.837/1995 și care, în condițiile în care conține dispoziții incompatibile/contrare Anexei 4 la Legea 494/2004, ar fi fost abrogată implicit prin acest act normativ și prin Legea salarizării unitare nr.330/2009 și apoi prin Legea nr.284/2010.

Cu alte cuvinte chestiunea de drept ce trebuie dezlegată, este dacă, în urma adoptării dispozițiilor legislative pentru stabilirea drepturilor salariale ale personalului diplomatic, prin Anexa 4 la Legea 494/2004, și prin aplicarea ulterioară a Legii salarizării unitare nr.330/2009 și apoi a Legii nr.284/2010, coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Anexa 2 la HG nr.837/1995, nu se mai aplică, fiind abrogată implicit, funcția militară fiind echivalentă funcției diplomatice, atribuțiile personalului militar trimis în misiuni NATO fiind suplimentare și asemănătoare celor care se aflau în misiune diplomatică.

Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile cumulative de admisibilitate a cererii de sesizare, fiind formulată în cursul judecării, în fața unui complet de judecată al Curții de Apel București-SCAF, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, de chestiunea de drept ce se solicită a fi lămurită depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, soluția pronunțată de instanța de fond și motivele de recurs invocate, iar problema de drept nouă, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nestatuând și nici nefăcând obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește punctul de vedere al instanței de recurs, în calitate de instanță de trimitere, Curtea nu poate face o apreciere asupra aplicabilității sau nu a coeficienților prevăzuți de Anexa 4 la Legea 494/2004 și nici asupra abrogării implicite și a incompatibilității, fără a se antepunța pe fond, fiind însă necesar a se stabili dacă, în contextul reglementărilor legislative ulterioare, ținând cont de activitatea efectivă a personalului militar trimis în misiuni NATO de către Y, comparativ cu personalul diplomatic trimis în misiuni de către MAE, există o similitudine, care ar conduce la o echivalare a coeficienților de ierarhizare, pentru evitarea situațiilor discriminatorii ce ar genera o salarizare diferită aferentă unor activități de aceeași natură, dar în misiuni diferite.

Față de aceste considerente, Curtea urmează, văzând dispozițiile art.519-520 din Codul de procedură civilă, să admită cererea de sesizare și să dispună sesizarea ÎCCJ, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: dacă la data de 22.10.2011 erau în vigoare dispozițiile Anexei nr. V familia ocupațională de funcții bugetare "diplomație" (Capitolul IV "Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate" și Capitolul V "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate") din Legea 284/2010; dacă din interpretarea textului art. 67 al.4 din Legea nr.495/2004 (modificat prin Legea 334/2007) rezulta ca Anexa 2 la HG nr.837/1995 conține dispoziții incompatibile/contrare Anexei 4 la Legea 494/2004; în situația în care s-ar aprecia ca prin art.67 al.4 din Legea 495/2004 nu s-a abrogat Anexa 2 la HG nr. 837/1995, să statueze de către ICCJ dacă Anexa 2 la HG nr.837/1995 a fost abrogată prin Legea nr. 330/2009, respectiv prin Legea nr.284/2010; dacă după intrarea în vigoare a Legii nr. 334/2007 de modificare a Anexei 4 la Legea nr.495/2004 (în vigoare la luna decembrie 2009 și care conține coeficienți identici cu cei prevăzuți ulterior de Legea nr.330/2009 și Legea nr. 284/2010, de interes, în prezenta speță), respectiv și după intrarea în vigoarea a Legii nr.284/2010, dispozițiile art.3 din HG 22/2004 coroborate cu dispozițiile Anexei 5 la HG nr.172/2003, cu modificările ulterioare (HG nr. 515/2006), au reglementat/reglementează expres, aplicarea dispozițiilor Anexei 2 la HG nr.837/1995.

În temeiul art.520 alin.2, Curtea va dispune suspendarea judecării recursului până la pronunțarea hotărârii prealabile.

DISPUNE:

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Daca la data de 22.10.2011 erau în vigoare dispozițiile Anexei nr. V **FAMILIA OCUPAȚIONALĂ DE FUNCȚII BUGETARE "DIPLOMAȚIE"** (CAPITOLUL IV "Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate" și CAPITOLUL V "Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate") din Legea 284/2010;
2. Daca din interpretarea textului art. 67 al.4 din Legea nr.495/2004 (modificat prin Legea 334/2007) rezulta ca Anexa 2 la HG nr.837/1995 conține dispoziții incompatibile/contrare Anexei 4 la Legea 494/2004;
3. In situația în care s-ar aprecia ca prin art.67 al.4 din Legea 495/2004 nu s-a abrogat Anexa 2 la HG nr. 837/1995, sa statueze de către ICCJ daca Anexa 2 la HG nr.837/1995 a fost abrogata prin Legea nr. 330/2009, respectiv prin Legea nr.284/2010.
4. Daca după intrarea în vigoare a Legii nr. 334/2007 de modificare a Anexei 4 la Legea nr.495/2004 (în vigoare la luna decembrie 2009 și care conține coeficienți identici cu cei prevăzuți ulterior de Legea nr.330/2009 și Legea nr. 284/2010), respectiv și după intrarea în vigoarea a Legii nr.284/2010, dispozițiile art.3 din HG 22/2004 coroborate cu dispozițiile Anexei 5 la HG nr.172/2003, cu modificările ulterioare (HG nr. 515/2006), au reglementat/reglementează expres, aplicarea dispozițiilor Anexei 2 la HG nr.837/1995.

În temeiul art. 520 alin.2 C.pr.civ. dispune suspendarea judecării recursului formulat de **recurentul – reclamant X** împotriva sentinței civile nr. 7.../08.02.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3..../3/2015**, în contradictoriu cu **intimatul-pârât Y**.

Cu recurs pe durata suspendării.

Pronunțată în ședință publică, azi, 19.12.2017.

Președinte
X

Judecător
X

Judecător
X

Grefier
X